

—Per lo vist vaig deduir que el que feia l'efecte era la fredor del vidre al tocar al nas.

—Vaja, home, vaja!

—Sí, sí! En prova qu'al repetir-li no tenint l'ampolleta a mà vaig fer-li olorar el meu rellotge de butxaca ben acostat, i justos! Vist l'èxit del assaig vaig consultar ho a les vetlladores. Noies: Deixem-nos d'ampolletes? —Deixem-nos d'ampolletes — varen respondrer. I el mateix va passar amb uns «cachets» per a que reaccionés provocant-li el suor: però com qu'eren grossos com panelllets de Tots-Sants, no hi havia manera de fer-los'hi pendrer per més que insistís. —Apa, Rodonet maco, un bon cop de coll!... I elles dient-li Prengui'l senyor!. . Cà! Tot inútil. Per fi vaig dir cremat: estic observant qu'aixó mes aviat ens farà suar a nosaltres. A fora panelllets? A fora panelllets!

—Si va anar tot tal com dius, no m'esplico com va sortir-ne.

—En Rodó va curar-se gracies a les medicines...

—Aaaah!

—...Que va deixar de pendrer. Vethoaqui!.. Un sol remei dels receptats vaig continuar donant-li: unes gotes que feien una fortor irressistible, quasi repugnant, pero jo vaig arreglar-ho de manera que fossin de bon pendrer.

—Ah! També apotecari?

—La etiqueta del envàs deia qu'abans es tenia de remenar i com que jo se que les coses quant mes es remenen... es pitjor.— Noies!—vaig dir—No li remanem?—No li remanem.

—I aixís, com si li donessis aigua sola.

—Ara que dius d'aigua recordo... Quan jo anava per bé, un dia'l veig al jardí prenent el xacola a: al seu costat un cantiret tot bufó de terriça blanca amb un plat de cristall a sota recullint l'aigua que'n traspuava, i no veig amb indignació qu'al servir-n'hi li posen de la del cantí!

—Ah! no? doncs de quina?

—De la del qlat, home, perque

mirat-ho com vulguis: la del plat era filtrada!—No ho veus clar?

— rrr! El que veig clar es que vols marejar-me i que tens mania an En Puigginester i que basta que fos ell el que...

—I si fos, tinc els meus motius perque a mi, mai me n'ha encertat una. Vaig consultar-lo per uns rodaments de cap que'm venien subtdament receptant-me un munt d'especifics tots cars i de mal pendrer, i avorrit perque no m'hi coneixia millora vaig i consulto a un altre que va dir-me. No faci mes qu'el que diré: cada dia per a esmorzar es menja dues lliures de rahim, tres després del dinar i tres mes quan sopi i com qu'amb la cura per auto-sugestió hi crec molt, cada nit faci el favor de somniar que's fa un tip que per molt que'n mengi no li farà mal.

—Ai carat!

—Aquest tractament comparat amb l'altre no'm negaràs qu'era una vinya!...

—No ho negarà ningú.

—Per tres gotims ai! motius. Mes económic, sá i de bon pendrer.

—I't va anar be?

—Noi, rahim en un llum, ai oli.

—La culpa era ben meva perque amb el que'm va passar un'altra vegada an En Puigginester per amics que siguem no tenia d'haver-hi anat mai mes per a res! Figura't que'm sentia certa opressió al pit, dificultat de respirar: me n'hi vaig i'm fa posar a la fresca i pica pel davant i al veurer que no responien vinga trucar pel darrera i després de moltes maniobres i de fer-me comptar fins a cent, per fi'm diu.—Mira: festa fer una radiografia de la regió toràxica: això m'orientarà, i en notar que jo m'havia afectat va dir tot seguit —Tranquil·litzat no crec que sigui res. Doncs, ho troves bé que després de no receptar-me encara dir que'm posés tranquil i que'm fes retratar? Eh?

—Poca solta!

—Ell, oi? Vaig jurar no tor-

nar-hi per toràxica que tingués la regió! No recordo més qu'una sola vegada qu'una recepta d'ell m'hagués anat bé.

—Sembla un somni!

—A causa de les preocupacions p'els negocis al ficar-me al llit me costava molt agafar el són i va receptar-me uns «cachets» que des d'havent sopat n'havia de pendrer un a cad'hora. Ho provo, i va succehir que passant ansia, per les hores, aquella nit no vaig dormir gens!

—Ah, ah!...

—Vaig dir ¡Aixó no pot anar! i tot fixant-me amb la recepta qui era amb lletra petita i mal feta i tot d'ingredients de nom enrevessat, va acudir-se'm un plan curatiu posant-lo en planta a la nit següent: em vaig estirar al llit amb la recepta a la mà i vinga intentar llegir que deia tot alló, i no entenent'ho llegint-ho tres, sis, nou vegades... i, noi! va començar a agafar-me com una especie d'aburriment i aclucar-se'm els ulls, més, més, i a fer algun badall i'm vaig dormir com un santet... Cap dia m'ha fallat.

—Peró, no deies qu'el remei t'havia anat be?

—He dit qu'el que m'havia anat be era la recepta!

—Vaja! per a coses estranyes, que vinguin a tu.

—I un'altra vegada...

—Prou! No m'esplicuis res més qu'estic merejat, el cap me roda i fins tinc suor freda i tot...

—No t'espantis! Ensuma fort!

—Ximple! Treu el rellotge del nas.

—Encara vols un remei que vagi mes a l'hora?...

LAMBERT ESCALER

Noves

La Direcció de *Lliroia* per la seva part, i també a petició de gran nombre de persones fem constar en aquestes planes l'agrahiment a D. Leonard Augé per el seu acte altruista contribuint noblement amb els seus treballs